
ZPRAVODAJ SMIŘICA RODOVA-HOLOHLAV

ROČNÍK : 1990

VYŠLO: 19. prosince 1990

ČÍSLO : 5

Uplynul rok...

NEJKRÁSNĚJŠÍ
JE TO PŘÁTELSTVÍ,
KTERÉ VZEŠLO
Z PODOBNOSTI POVAH.

CICERO

Milau Hrabec

Téměř symbolicky přesně za rok od událostí v Praze ze dne 17. listopadu 1989 a v den první návštěvy amerického prezidenta George Bushe v ČSFR byla ve Smiřicích v Brigádnické ulici na domě pana Šimona odhalena bronzová pamětní deska s dvojportrétem hudebníků Stanislava Nováka a Bohuslava Martinů.

Slavnostního pořadu a odhalení desky se kromě místních občanů zúčastnili: autor tohoto uměleckého díla zasloužilý umělec akademický sochař a medailér Milan Knobloch s chotí Helenou, vedoucí hudebního oddělení z ministerstva kultury České republiky Dr. Jitka Ludvová, vedoucí Českého hudebního fondu Eva Plochová, ing. architekt Vladimír Rybák (spoluautor památníku Bohuslava Martinů v Poličce), předseda Okresního národního výboru v Hradci Králové Ing. Jiří Vlček. V obřadní síni Městského národního výboru vystoupilo i smyčcové kvarteto z Hradce Králové se skladbami B. Martinů.

Při odhalování pamětní desky promluvila k přítomným paní Dr. Jitka Ludvová:

„Není obvyklé připomínat na pamětních deskách dvě osobnosti najednou. Ale u dvou hudebníků, na které vzpomínáme dnes, je to výjimka, která má své oprávnění a svůj hluboký smysl. Bohuslav Martinů a Stanislav Novák byli různé umělecké osobnosti a měli různé osudy – přesto k sobě patří.

Když se z dnešního časového odstupu díváme na dobu, kterou jim bylo dáno prožít, zdá se, že Stanislav Novák byl jakousi osou, ke které se život Bohuslava Martinů z menší nebo větší vzdálenosti v různých intervalech vracel. Povolání houslisty, které si zvolil Stanislav Novák, dávalo jeho životu daleko pevnější obrys; zvláště v době, kdy se stal koncertním mistrem České filharmonie a byl vázán mnoha povinnostmi s tím spojenými. Dobrodružnější povaha Bohuslava Martinů a jeho jiný talent ho nutily dlouho hledat pravé místo a odváděly ho na dlouhá léta a nakonec natrvalo pryč z domova. A byl to právě Stanislav Novák, kdo v době odloučení představoval jedno z nejpevnějších pout Martinů s lidmi a s prostředím, které měl nejraději.

18. dubna 1939 pořádala pražský spolek Přítomnost koncert z děl Bohuslava Martinů. Martinů byl v té době v Paříži a nemohl být přítomen. Proto se Stanislav Novák, jako jeho věrný přítel, ujal průvodního slova. Vzpomínal na dlouhou a složitou cestu, která Bohuslava Martinů nakonec přivedla ke skladatelskému povolání. Vzpomínal samozřejmě i na svá studia. Právě díky této přednášce, která byla později vydána tiskem, si můžeme mnohé detaily z jejich společných let dnes připomenout.

Bohuslav Martinů i Stanislav Novák se narodili ve stejném roce. Do konce 19. století chybělo právě 10 let. České země patřily v té době formálně do rámce Rakouska-Uherska, kdy ale téměř každé menší město žilo svou vlastní kulturou. Na studia do Prahy tehdy chodili studenti, kteří měli vyhraněné kulturní zájmy. V roce 1906 se na pražské konzervatoři v houslové třídě setkali dva chlapci z venkova: Stanislav Novák a Bohuslav Martinů. Měli společný zájem o divadlo, o koncerty a o knihy. Ale již zde se projevil jejich odlišné povahy a odlišná životní směřování. Stanislav Novák soustředěně studoval, zatímco Martinů se nechal snadněji zlákat pražskou kulturní nabídkou a místo hodin nezbytného cvičení trávil čas jinde. Přirozeně měl problémy se všemi svými učiteli a nakonec z konzervatoře odešel. Studoval sám a zařídil si život podle vlastních představ. Chodil na zkoušky České filharmonie, poslouchal a večer co večer trávil v divadle.

Stanislav Novák v roce 1912 dostudoval a hned nato se stal členem České filharmonie. České filharmonii bylo tehdy pouhých 16 let a dnešní podmínky tohoto nejpřednějšího českého orchestru nelze srovnávat s dobou, o které mluvíme. Už tehdy to byl sice mimořádně kvalitní orchestr, ale existoval v nepříznivých finančních podmínkách. Doslova denně bojoval o život a nebylo nijak výjimečné, že Česká filharmonie hrála i zahradní koncerty, aby doplnila svůj rozpočet. Kdo se uvázal k práci v tomto orchestru, byl doslova zaměstnán od rána do noci. Stanislav Novák musel proto vést

daleko přísnější život než jeho svobodný přítel Martinů. Jenom z části mohl sdílet jeho bohaté literární a divadelní záliby.

V roce 1917 se Stanislav Novák stal koncertním mistrem České filharmonie a na čestném prvním místě v orchestru zůstal plných 21 let. Byla to doba, kdy se Česká filharmonie vedená po první světové válce Václavem Talichem konečně zbavovala materiálních starostí a stávala se moderním evropským orchestrem. Celou tuto heroickou dobu s ní prožil Stanislav Novák jako koncertní mistr a také jako sólista. Nezůstalo ovšem jen u České filharmonie. Krátkou dobu byl Stanislav Novák jako člen proslulého Českého kvarteta a téměř deset let, až do konce 2. světové války, učil na pražské konzervatoři.

Bohuslav Martinů se během té doby několikrát vzdálil a zase přiblížil. Za první světové války žil ve své rodné Poličce, kde byly podmínky přece jen lepší než v Praze. Bez hudby ovšem nemohl být. Proto občas vypomáhal jako houslista v České filharmonii. Oba přátelé se dokonce setkávali na sousedních židlích. Po válce se Bohuslav Martinů se Stanislavem Novákem dostali s Českou filharmonií poprvé do Paříže. Bohuslav Martinů se zde tehdy rozhodl za každou cenu se tam vrátit. Následoval odchod Martinů z České filharmonie. Nedlouho potom nastal návrat a dokonce řádné členství v tomto orchestru.

V té době si Martinů a Novák byli nejbližší. Jako kolegové spolu trávili celé dny. Martinů však nechtěl být houslistou. Proto nastalo v roce 1923 další loučení. Martinů získal malé stipendium a odejel do Paříže – Stanislav Novák zůstal v Praze. Od té doby se vídali pouze o prázdninách, kdy se Martinů vracel domů nebo kdy pořádali společné cesty. Mnohem častěji se Stanislav Novák setkával s dílem Bohuslava Martinů jako houslista, protože díla Martinů se dostávala na koncertní pódia.

Pak přišel rok 1939, po něm odjezd Bohuslava Martinů do Ameriky a tím přerušení osobního styku mezi oběma přáteli. Po celou válku žil Martinů v Americe, ale na vzdálenost několika tisíc kilometrů to byl právě Stanislav Novák, kdo mu představoval jeho spojení s domovem.

Osud rozhodl, že se oba přátelé už nesetkali. Stanislav Novák v roce 1945 zemřel a Martinů se již do Čech nikdy nevrátil. K čemu nedošlo za jejich života, stalo se aspoň teď.

Znovu se setkávají symbolicky na pamětní desce, která jejich jména spojila již natrvalo.“

1890–1945
S·N

1890–1959
B·M

ZDE ŽIL
STANISLAV NOVÁK
VÝZNAMNÝ ČESKÝ HOUSLISTA, DŮVĚRNÝ
PŘÍTEL SLAVNÉHO ČESKÉHO SKLADATELE
BOHUSLAVA MARTINŮ
SMIŘICE BYLY JEJICH OBLÍBENÝM MÍSTEM
STUDENTSKÝCH SETKÁNÍ

MILAN KNOBLOCH

Na snímku Václava Prostředníka je zachycen u odhalené pamětní desky autor Milan Knobloch a manželé Novákovi.

Autor pamětní desky mistr Milan Knobloch odpovídal v poslední době na mnoho dotazů. V našem Zpravodaji zaznamenáváme 2 dotazy s odpověďmi:

1. Jaký je váš vztah k osobnosti hudebního skladatele Bohuslava Martinů?

V době, kdy byl Martinů exhumován a převážen do Prahy, jsem byl požádán o to, abych mu sejmul posmrtnou masku. Tělo bylo i po 20 letech po smrti v naprostém pořádku díky tomu, že Martinů byl po smrti vstříknut do cév balzamovací prostředek. Ačkoliv si to nikdo neobjednal, 7 let jsem v podstatě ilegálně pracoval na ztvárnění sochy Bohuslava Martinů. Minulý režim neměl Martinů v lásce proto, že byl emigrantem, kosmopolitou a nábožensky založeným člověkem. Navíc – Martinů prohlásil, že se do republiky nevrátí, dokud zde bude totalitní režim.

2. Jaké máte další tvůrčí plány?

Pracuji na bustě J. K. Tyla pro Tylovo divadlo v Praze. Dále dělám i na medaili, která bude vydána k otevření pražského Tylova divadla.

Pro východní Čechy jsem zhotovil takovou zvláštní desku. Bohuslav Martinů jezdil rád do Smiřic za Stanislavem Novákem, svým nejlepším přítelem. Jejich přátelství vydrželo až do hrobu. Je to dvojportrét a pod ním nápisová deska v bronz. Tuto desku jsem zhotovil velmi rád, protože je pro můj rodný kraj. Jsem rád, že se tam můžu něčím zapsat.

*100 let
Stanislava Nováka*

Každá obec i každé město se honosí svými významnými rodáky nebo lidmi, kteří zde žili. Proč bychom to nedělali i my ve Smiřicích? Vždyť například rod pánů Smiřických patřil mezi bohaté a vlivné rody v Čechách a jeden z nich se téměř stal českým králem. Dalším významným rodem byli Šternberkové a Jan Vojtěch ze Šternberka byl duchovním otcem stavby pražského zámku Trója i stavby smiřického kostela. Smiřický kostel projektoval významný stavitel Kryštof Dientzenhofer. Velký oltářní obraz v kostele namaloval slavný barokní malíř Petr Brandl. Ve Smiřicích zřejmě mluvil František Palacký. Ze Smiřic pocházel inspektor zvláštních škol Josef Zeman, Eduard Karel – známý rytec, pěvkyně Národního divadla Pavla Vachková – Osuská. Působil zde lékař a spisovatel MUDr. Otokar Jedlička (dal popud k názvu Babiččino údolí v Ratibořicích). Na prázdniny k nám jezdíval známý malíř Max Švabinský. Z Rodova pochází sochař a medailér Milan Knobloch. Do školy ve Smiřicích chodil herec Luděk Munzar i zpěvačka Naďa Urbánková. Svým významem ne na posledním místě do tohoto jistě ne úplného výčtu patří tu bydlící hudebník Stanislav Novák a sem přijíždějící na prázdniny skladatel Bohuslav Martinů.

Při příležitosti 100. výročí narozenin Stanislava Nováka mu věnujeme vzpomínku, kterou si plně zaslouží:

Stanislav Novák se narodil 13. listopadu 1890. Oslavy jeho stých narozenin probíhají sice poněkud komorněji, nicméně i tento hudebník patří k výrazným osobnostem české hudby našeho století

a zaslouží si zmínky. Také i proto, že až do své smrti 20. června 1945 Novák patřil k nejdůvěrnějším přátelům Bohuslava Martinů.

Houslistova studia vedla přes všeobecné vzdělání v Hradci Králové na pražskou konzervatoř, kde se Novák roku 1906 stal žákem uznávaného Jana Mařáka. Později se ještě zdokonaloval u Karla Hoffmanna. Jako tříadvacetiletý se Stanislav Novák stal členem České filharmonie, kde po čtyřleté praxi zaujal místo prvního koncertního mistra.

Jako sólista vystupoval s Českou filharmonií také při premiérách děl J. B. Foerster, P. Bořkovce a dalších současníků. Tuto hudbu uváděl iniciativně i v cizině. Často účinkoval v pražském rozhlasu, kde též realizoval cyklus Beethovenových sonát, s nemenším zájmem interpretoval i tvorbu Sukovu. Kromě úvazku v České filharmonii a sólistické činnosti se Stanislav Novák věnoval rovněž hře komorní. Po Josefu Sukovi, jehož skladatelské dílo obdivoval, usedl roku 1933 na místo druhého houslisty v proslulém Českém kvartetu, když už předtím získal čtyřletou průpravu v komorní hře jako primárius Novák–Frankova kvarteta.

Stanislav Novák patřil ve své době k výrazným houslovým osobnostem, což v knize Čeští houslisté tří století (Panton, Praha 1982) podtrhuje také hudební historik a publicista Dr. František Židek. O Novákově laureátském koncertu po ukončení Hoffmannovy mistrovské třídy pražské konzervatoře píše: „Interpretace Sukovy Fantazie, kterou zahrál na koncertě absolventů této školy roku 1925, byla vyzrálým uměleckým výkonem...“

Letošní sté výročí narození Stanislava Nováka je příležitostí, jak připomenout nejen význam této osobnosti hudebního života let dvacátých, třicátých a částečně i čtyřicátých, ale i jeho nezištné přátelství s Bohuslavem Martinů. V Praze je k sobě poutaly nejen podobné povahové rysy, ale snad i skutečnost, že oba pocházeli z malých poměrů východočeského venkova.

Když Stanislav Novák v radostném a opojném roce 1945 nedlouho po ukončení války zemřel, Martinů v dalekém New Yorku usedl k papíru a napsal obsáhlou vzpomínku na svého přítele, kterou nadepsal prostě Stáňa. Takto své vyznání uvedl:

„Čas nelze vrátit zpět. Ve víru tragických událostí druhé světové války dosud nemůžeme pochopit ani co jsme získali, ani co jsme ztratili. Ale vzpomínky se vrací a s nimi i život, který je už za námi. A je to dlouhá, dlouhá cesta, co se setkali dva mladí hoši „konzervatoristé“, jejichž osudem bylo prožít tuto cestu ruky v ruce, společně. Je to tak daleko a přece skutečné, a ta dlouhá léta přátelství jsou stále zde, všudypřítomná, když po léta vzdálenost nás oddělovala...“

V závěru obsáhlé vzpomínky slavný skladatel o svém příteli z útlého mládí napsal: „Pak jsem odejel do Francie a tak jsme se rozešli, ale jenom teoreticky, naše přátelství zůstalo. Viděl jsem málo lidí šťastných jako Stáňa, když přijel na prázdniny do Francie, kde jsme jej se Charlottou (*skladatelova choť*) uvítali, anebo když já jsem přijel domů. Při každé příležitosti se nám vrátilo naše mládí a bezstarostnost, přestože situace se všelijak komplikovaly. Když jsem pobýval doma, lidé se zdáli uspokojeni, že nás vidí zase pohromadě. A tak až do posledních let. Osud nám dal oběma vzácný dar pravého přátelství a tento dar tvořil jednu z hlavních složek našeho života. – A teď se znovu vracím domů a ani já, ani Charlotta nenajdeme Stáňu na nádraží, ani nikde jinde. Bolestné, nepředstavitelné...“

Martinů se o svém druhovi z dob konzervatorních i příteli z let příštích zmiňoval při nejrůznějších příležitostech. Skladatelovy výroky jsou o mnoho známější než vzpomínky Stanislava Nováka. Když se 18. dubna 1939 konal jeden z posledních předválečných koncertů a předválečných autorských večerů z hudby Martinů, pronesl Stanislav Novák na koncertu pořádaném tehdy Přítomností přednášku o svém příteli. Mimo jiné řekl:

„Seznámil a sblížil jsem se s Martinům teprve ve druhém ročníku a tak začalo naše velké, krásné a nerozlučné přátelství. Naše značné rozdíly povah se navzájem velmi dobře doplňovaly; společným nám zůstával velký zájem o koncerty, divadlo a knihy. Nejvíce mne Martinů zaujal tím, o čem tehdy už věděl o hudbě a literatuře... Kromě hudby a divadla byla to četba, která, jak jsem se již zmínil, na něho silně působila. Z českých spisovatelů vedle Jirásky hlavně Zeyer, z ruské literatury Gončarov, Gogol, Turgeněv a Dostojevskij, z francouzské Balzac, Musset a Maeterlinck. V té době, okolo roku 1910, působila na většinu z nás velkým vlivem Procházka „Moderní revue“. Ačkoliv jsme mnohým věcem ani nerozuměli, hltali jsme vše, co přinášela...“

Prostřednictvím dochovaného svědectví Stanislava Nováka se také dozvídáme, že na mladého skladatele Bohuslava Martinů měl tehdy vliv Richard Strauss, zejména jeho opera Elektra; pak přišel – jak čteme v Novákově dobovém svědectví – ještě větší dojem z Debussyho opery Pelléas a Mélisanda, jíž prý byl Martinů úplně okouzlen. Ještě větším překvapením se pro Martinů stalo Debussyho Moře. Později, již po první světové válce, si Martinů oblíbil také skladby Sukovy – Stanislav Novák v přednášce roku 1939 doslovně řekl: „Suk byl vždy Martinů velmi blízkým, všechna jeho díla Martinů znal z dokonalých provedení Talichových i ze soukromého studia. Nejraději vedle Radúze a Mahuleny měl Pohádku léta. Co na Sukových partiturách nejvíce obdivoval, byla úžasná čistota práce, skvělý zvuk a instrumentační mistrovství. Toho všeho se snažil dosáhnout ve svých vlastních pracích a tomu ho ovšem mohl naučiti jenom Mistr, jakým byl Suk. Zpočátku přinášel Martinů Sukovi své staré partitury, na kterých mu Suk ukazoval chyby, v nichž se hlavně čistilo a „vyhazovaly se trombóny“, jak se Suk často smával. To však už měl Martinů za sebou premiéru prvního velkého baletu Istar, komponovaného na námět Zeyerův...“

Už roku 1939 houslový virtuos Stanislav Novák v závěru svého obsáhlého proslovu o Martinům podotkl, že Martinů je „svérázný a osobitý mistr, který by si zasloužil ve své nastávající padesátce, aby mu též v českém hudebním prostředí bylo vyhrazeno místo, odpovídající jeho evropskému, ba možno snad říci světovému jménu“.

Po zbývajících šest let už nebylo možno se vzájemně setkat. Martinů se svou chotí Charlottou unikl narychlo do zámoří a během války nemohl vycestovat do ciziny ani houslista Novák. Zůstalo jen u přátelství na dálku. Právě tento symbol vzájemného nezištného a upřímného pouta dvou hudebníků pocházejících z východních Čech se stal ústředním námětem pro vznik pamětní desky, kterou pro houslistovo rodné město realizoval pražský sochař a medailér Milan Knobloch, jehož jméno je ve výtvarném životě úzce spjato s Martinům a jeho rodnou Políčkou, kde je od 1. září umístěn i Knoblochův pomník mladého Martinů.

Bohuslav Martinů a Stanislav Novák našli mezi sebou tolik styčných míst, že jejich přátelství z dob studií na pražské konzervatoři mohlo přetrvat až do skonu jednoho z nich. Letos v létě tomu bylo 45 let, co houslista opustil tento svět. Mnohé nekrology tehdy připomněly jeho interpretační zralost. Tuto skutečnost si u příležitosti 100. výročí narození připomínáme i nyní. Stanislav Novák, v posledních letech neoprávněně opomíjený, patřil ve své době k osobnostem mimořádných hodnot nejen uměleckých, ale i lidských.

Slova Stanislava Nováka o Martinům, jak jsme si je alespoň ve zkratce připomněli, jsou dokladem jeho přátelské oddanosti i lidské šlechtnosti.

Dr. Tomáš Hejzlar, Praha

Při příležitosti odhalení pamětní desky ve Smiřicích bych chtěl i já přispět do Zpravodaje několika údaji k portrétu osobností Stanislava Nováka a Bohuslava Martinů:

Stanislav Novák prožil svá mladá léta ve Smiřicích, kam se kolem roku 1905 přestěhovala z Rychnova nad Kněžnou celá rodina Ferdinanda Nováka, učitele hudby a varhaníka. Stanislav Novák se poznal s Martinů v Praze, kde byli oba studenty konzervatoře. Manželka B. Martinů paní Charlotta Martinů ve své knize „Můj život s B. Martinů“ (Supraphon 1971) napsala o jejich přátelství: „... Byli jako dva kluci, rozuměli si beze slov, ba mohu říci, že byli jedna duše... Bydleli spolu jako studenti v Praze na Kampě a při dobrém humoru třeli bídu s nouzí.“ Po obdržení zprávy o smrti Stanislava brzy po osvobození poznamenává: „... Naše bolest byla hluboká, Bohušova radost ze shledání s Evropou se zkalila. I z Poličky přišla skličující zpráva o mamčině smrti... Nesl těžko tyto zprávy, nemohl se smířit s příjezdem do Československa bez těchto dvou milovaných duší: matky a nejlepšího přítele.“

Nemíním zde uvádět podrobné životopisné údaje obou dvou. Je o tom napsáno dost v odborné literatuře a shromážděno v muzeu Bohuslava Martinů v jeho rodné Poličce. Ale jako synovec Stanislava Nováka, který svého strýce dobře znal, bych chtěl dokreslit portrét obou osobností z jiného pohledu. Citací z jejich soukromé korespondence bych chtěl poodkrýt roušku oficiálnosti a ukázat jejich obyčejnou lidskou tvář. A i Smiřice v tom mají svoji úlohu.

Ale nyní již listuji v zažloutlých dopisech:

- 1910 – Milý Stáňo! Ani nevíš, jak se zase těším k Vám do Smiřic. Jen aby bylo teplo a pěkné koupání. To mi u nás chybí... Ta řeka se točí jak houslový klíč. Jen chytnout ten pravý tón... A té legrace! Pamatuješ, jak mně loni uplavalo to mejdlo a starej mě ve vzteku majznul smyčcem přes... Můj zadek to vydržel, ale smyčec byl fuč. Řehtám se vždycky, když si na to vzpomenu. Taky jsem si to naškicnul a pošlu mu to zarámovaný...
- 1912 – ... Už týden jsem v Praze. Od Vás jsem jel domů, ale bylo mi zima. Čekám na Tebe nedočkavě. V hlavě se mi to motá. Pozdravuj ode mne B.!!! Inspirovala mne pro bláznivý motiv... Jen žádnou lásku! To nemohu potřebovat.
- 1914 – ... Co děláš? Já k Vám letos asi nepřijedu, poněvadž počasí je mizerné a vůbec u Vás mimo řeky nic není a to mi není nic platné v zimě...
- 1915 – ... Oznamuji Ti... (následuje dopis o 20 bodech doplněný karikaturami Bohuslava Martinů v nejrůznějších situacích)
- 1923 – Paříž – Dávám plnou moc p. St. Novákovi koncertnímu mistru České filharmonie k vyřízení záležitostí po dobu mé nepřítomnosti v Praze.

Boh. Martinů

Do roku 1938 navštěvuje pravidelně rodnou Poličku a se svým přítelem Stanislavem Novákem a jeho bratrem Karlem občas zajíždí do Smiřic na tradiční koupání v Labi. Na tyto zážitky vzpomíná rád zvláště v posledním období svého života, a to v dopisech Karlu Novákovi, který mu nahrazoval při styku s domovem Stanislava (po jeho smrti v roce 1945):

1958 – ... Zprávy od nás mám a vidím, jak naši přátelé jeden po druhém odcházejí tam, odkud není návratu. Často myslím na Stáňu, jak dlouho už je to, co není mezi námi a jak by se vše utvářelo jinak, kdyby byl zůstal. Kdož ví? ...

1959 – ... Sdělují, že zdravíčko pomalu, ale moc pomalu se upevňuje, hlavně že jsem slabý jako moucha... nicméně ponenáhlu přibývám na váze... těším se na jaro. Zajedeme do Nizzy a tam na slunci se mi zdraví vrátí.

Ale to mu už zbýval sotva rok života. Ve svém jedinečném hudebním díle Otvírání studánek se alespoň symbolicky jako poutník vrací domů. A to nejen do Poličky, ale i do Smiřic, aby se tu se svým nejlepším přítelem Stanislavem Novákem sešli na místech z nejmilejších.

V upomínku svému strýci Karel Novák

ZPRÁVY MĚSTSKÉHO NÁRODNÍHO VÝBORU

Dnem 24. listopadu 1990 skončil svou činnost Městský národní výbor ve Smiřicích. Na posledním veřejném plenárním zasedání 15. listopadu podal předseda MěstNV pan Miloslav Koudelka zprávu o splnění úkolů uplynulého volebního plánu. V plánu byly uváděny investiční akce a tzv. neinvestiční akce.

- V tomto volebním plánu pokračovaly práce na rozšíření prodejny potravin v Zemanově ulici (u Hradeckých). Rekonstrukce prodejny byla ukončena v roce 1987.
- Téměř po celou dobu volebního období probíhala výstavba autobusové točky u nádraží ČSD. Byla zde vybudována pěkná čekárna, dlážděný chodník i osvětlení.
- Velkou akcí byla rekonstrukce a rozšíření budovy zvláštní školy. Práce byly dokončeny v roce 1989.
- V plánu byly i práce pro Holohlavy, kde proběhla poměrně rozsáhlá přestavba místního Pohostinství – byla to úvěrová akce v celkové hodnotě díla 1 670 000,- Kčs.
- Velkou akcí minulého období, která přinesla velké výhody mnoha rodinám, byla výstavba rozvodu zemního plynu. Celkově bylo položeno přes 4 000 běžných metrů potrubí. Plánované záměry byly vysoce překračovány.
- K zamezení vzniku divokých skládek byly ze sdružených prostředků od místních podniků zakoupeny velkoprostorové kontejnery pro odpady.
- Na zámeckém kostele byla položena nová střešní krytina, která byla opatřena dvěma ochrannými nátěry. Stále pokračují restaurátorské práce uvnitř kostela.
- Finančně náročnou prací byla demolice šrotovny – bylo tím uvolněno místo pro výstavbu 120 bytových jednotek.

- V tomto roce byla zahájena více než 20 let odkládaná stavba nové školní jídelny.
- Ještě v tomto roce má být v Holohlavech zahájeno budování plánované kanalizace.

Ve volebním plánu byly zařazeny i neinvestiční akce:

1986:	úprava školního hřiště a okolí základní školy	náklady:	35 tisíc Kčs
	úpravy ve zvláštní škole		25 -"
	výsadba zeleně a údržba ve sloučených obcích		9 -"
	úpravy náměstí Míru		42 -"
	výdlažba chodníků		18 -"
	úprava skladu MěstNV		67 -"
	demolice domu čp. 273		33 -"
	tenisový areál		118 -"
Za rok 1986 byly uskutečněny akce v hodnotě díla 967 tisíc Kčs s náklady 347 000 Kčs.			

1987:	další úpravy náměstí Míru		18 tisíc Kčs
	rekonstrukce veřejného osvětlení – I. etapa		97 -"
	úpravy skladu MěstNV		27 -"
	tenisový areál		102 -"
	výdlažba chodníků		29 -"
	dokončení úprav v klubovně v Holohlavech		5 -"
	údržba zeleně		11 -"
V roce 1987 byla vytvořena hodnota díla 849 tisíc Kčs s náklady 289 000,- Kčs.			

1988:	dokončení úprav náměstí Míru		
	II. etapa rekonstrukce veřejného osvětlení		
	opravy chodníků a chodník ke hřbitovu, chodník u Požární zbrojnice		
	tenisový areál		
	vyčištění potoka Jordánu		
	práce v Holohlavech: panelová plocha v mateřské škole, kanalizace ve Školní ulici, vodovodní přípojka na hřbitov		
Celková hodnota díla za rok 1988 473 tisíce Kčs při nákladech 163 000,- Kčs.			

1989:	úpravy bývalé školy v Rodově		
	tenisový areál		
	dokončení autobusové čekárny		
	úpravy v lidové škole umění		
	zřízení II. zdravotního obvodu		
	demolice tzv. malé školní budovy		
	rekonstrukce Požární zbrojnice		
Při nákladech 303 tisíce Kčs byla vytvořena hodnota díla ve výši 808 000,- Kčs.			

1990:	úpravy bývalé školy v Rodově		
	dokončení ateliéru v lidové škole umění		
	úprava zahrady mateřské školy v Holohlavech		
	výdlažba chodníků po výkopech pro plyn		

V závěru svého projevu poděkoval předseda MěstNV Miloslav Koudelka za dobrou spolupráci místním závodům, podnikům i provozovnám. Poděkoval všem poslancům, radě NV, komisím i aktivům za práci v uplynulém volebním období. S poděkováním nezapomněl ani na tajemnici a aparát MěstNV. Dík vyjádřil i příslušnému Okresnímu národnímu výboru v Hradci Králové. V neposlední řadě poděkoval i spoluobčanům za vše, co vykonali pro město a pro spokojenost občanů.

Nově zvolenému městskému zastupitelstvu popřál hodně úspěchů v těžké a náročné práci, pochopení rodin. K tomu hlavně pevné zdraví a zdravou ctižádost. Hodně zduř popřál i zastupitelstvu dnes již sousedních Holohlav.

Zpracováno podle projevu:

Miloslava Koudelky, předsedy MěstNV

obecní volby

Komunální volby proběhly ve Smiřicích v daném termínu – 24. listopadu 1990.

Ve Smiřicích a ve sloučeném Rodově byly tři voličské obvody. Do voličských seznamů bylo zapsáno celkem 2165 oprávněných voličů.

Volby proběhly naprosto hladce, bez závad a zúčastnilo se jich celkem 1749 voličů. Voliči projeví zájem o volby – vyjádřeno v procentech, zúčastnilo se jich 80,77 %.

Na uveřejněné kopii Hlasovacího lístku jsou uvedeny počty hlasů pro jednotlivé kandidáty. Kandidáti, u kterých je počet získaných hlasů uveden silněji, se stali členy městského zastupitelstva:

HLASOVACÍ LÍSTEK

PRO VOLBU OBECNÍHO ZASTUPITELSTVA VE SMIŘICÍCH DNE 24. LISTOPADU 1990

	Ceskoslovenská strana lidová Občanské fórum		Koalice ČSD, ČSZ, ČSS Ceskoslovenská sociální demokracie Ceskoslovenská strana zemědělská Ceskoslovenská strana sociální		Komunistická strana Československa a Koudelka Miloslav Komunistická strana Československa Nezávislý kandidát		
855	1. Vítězslava Klůzová, 44 let, ref. inv. výstavby, Smiřice	OF	890	1. Jiří Heřman, 52 let, inv. technik, Smiřice	ČSD	565	1. František Jandera, 59 let, prac. KNV, Smiřice
992	2. Lubomír Kupka, 55 let, výzk. pracovník, Smiřice	OF	848	2. Václav Andrejs, 54 let, soukr. zemědělec, Rodov	ČSZ	377	2. Květoslav Menger, 56 let, vedoucí střediska VaK, Smiřice
714	3. Václav Suchánek, 31 let, topenář, Smiřice	ČSL	717	3. Jiří Hájek, 44 let, stavební technik, Smiřice	ČSD	236	3. Mária Barnetová, 39 let, adm. pracovnice, Smiřice
813	4. Milan Plšek, 38 let, konstruktér, Smiřice	OF	337	4. Milena Seidlová, 25 let, ekonomka, Smiřice	ČSS	268	4. Miroslav Leš, 59 let, zámečnick, Smiřice
816	5. Jan Suchánek, 53 let, technik, Smiřice	ČSL	851	5. Josef Spurný, 60 let sklenář, Smiřice	ČSD	223	5. Marie Karpišková, 47 let, adm. pracovnice, Smiřice
579	6. Petr Miškela, 29 let, automechanik, Smiřice	OF	399	6. Ladislav Černý, 48 let ekonom, Smiřice	ČSD	283	6. Josef Hlaváček, 41 let, dělník, Smiřice
815	7. Petr Ducháček, 48 let, projektant, Smiřice	ČSL	681	7. Vlasta Hníková, 38 let, ved. prodejny, Smiřice	ČSD	166	7. Hana Slezáková, 37 let, dělnice, Smiřice
551	8. Evžen Černý, 28 let zámečnick, Rodov	OF	385	8. Věra Čermáková, 52 let, invest. technik, Smiřice	ČSZ	343	8. Jaromír Klapka, 37 let, dělník, Smiřice
502	9. Zdenka Dvořáková, 44 let, ved. řízení jakosti, Smiřice	OF	239	9. Věroslav Hatač, 32 let, strojník ČSD, Smiřice	ČSD	238	9. Milan Blažek, 35 let, dělník, Smiřice
613	10. Jiří Skalický, 43 let, soustružník, Smiřice	OF	510	10. Přemysl Rousek, 51 let, mistr depa, Smiřice	ČSD	188	10. Jaroslava Rejzková, 48 let, inv. důchodce, Smiřice
-	11. Jan Sklenka, 39 let, údržbář, Rodov	ČSL	425	11. Jaroslav Vítek, 56 let, agronom, Smiřice	ČSZ	210	11. Luděk Federsel, 36 let, dělník, Smiřice
568	12. Josef Středa, 30 let, syst. programátor, Smiřice	OF	277	12. Dana Pšomová, 29 let, ekonomka, Smiřice	ČSD	232	12. Miroslav Míl, 40 let, fidič, Smiřice
565	13. Ladislav Koldrt, 32 let, ved. sam. technik, Smiřice	OF	591	13. Josef Čeněk, 58 let, meteorolog, Smiřice	ČSD	164	13. Bohumil Balák, 53 let, THP, Smiřice
623	14. Zdenka Zimová, 47 let, referent odbytu, Smiřice	OF	407	14. Vladimír Špryňar, 53 let, strojník, Smiřice	ČSD	274	14. Jitka Brožová, 30 let, zdrav. sestra, Smiřice
406	15. Radmila Dolanská, 34 let, překladatelka, Smiřice	OF	318	15. Petr Povalil, 27 let, agronom, Smiřice	ČSZ	163	15. Roman Bláha, 23 let, dělník, Smiřice
923	16. Jindřich Litomiský, 37 let, ved. lesní správy, Smiřice	OF	368	16. Jaroslav Koza, 33 let, staveb. technik, Smiřice	ČSD	232	16. Zdeněk Kudyvejs, 53 let, THP, Smiřice
453	17. Josef Miller, 40 let, karuselář, Rodov	OF	440	17. Josef Rynt, 42 let, dělník, Smiřice	ČSD	653	17. Miloslav Koudelka, 51 let, předseda MěNV, Smiřice, NK

První koalice získala 44,5 % hlasů, z toho:

Československá strana Lidová 9,7 %,
Občanské fórum 34,8 %.

Druhá koalice získala 35,6 % hlasů, z toho:

Československá sociální demokracie 26,1 %,
Československá strana zemědělská 8,2 %,
Československá strana socialistická 1,3 %.

Třetí koalice získala 19,8 % hlasů, z toho:

Komunistická strana Československa. 17,1 %,
Nezávislý kandidát Miloslav Koudelka 2,7 %.

Volební zákon stanovil pravidlo, podle kterého se do městského zastupitelstva dostali i kandidáti z těch koalic, které získaly méně hlasů.

ZPRÁVY MĚSTSKÉHO NÁSTAVNÍKA ZASTUPITELSTVA RUČIC

První plenární veřejné zasedání členů městského zastupitelstva se uskutečnilo ve čtvrtek 6. prosince 1990 v 19 hodin v kině Máj. Bylo to ustavující zasedání a jeho řízením byl pověřen nejstarší člen zastupitelstva pan Josef Spurný.

Po schválení programu schůze byly zvoleny komise: mandátová, volební a návrhová. Předseda mandátní komise konstatoval kromě jiného, že je přítomen potřebný počet členů zastupitelstva (ze 17 zvolených členů bylo přítomno 16 členů – pro nemoc byl omluven pan Jiří Hájek). Následoval slib – text slibu přednesl pan Ing. Jindřich Litomiský:

„SLIBUJI NA SVOU ČEST A SVĚDOMÍ VĚRNOST
ČESKÉ REPUBLICCE
A ČESKÉ A SLOVENSKÉ FEDERATIVNÍ REPUBLICCE.
BUDU DBÁT VŮLE ZÁJMŮ LIDU, ŘÍDIT SE ÚSTAVNÍMI
A OSTATNÍMI ZÁKONY ČESKÉ REPUBLIKY A ČESKÉ
A SLOVENSKÉ FEDERATIVNÍ REPUBLIKY
A PRACOVAT K TOMU, ABY BYLY UVÁDĚNY V ŽIVOT.“

Šestnáctkrát zaznělo slůvko „Slibuji“. Složení slibu (bez výhrad!) bylo podmínkou členství v městském zastupitelstvu. Dalším bodem programu byly volby – bylo dohodnuto, že volba bude provedena veřejně. Ke zvolení bylo třeba nadpoloviční většiny hlasu (9 hlasů) a nejvíce mohlo přicházet do úvahy 15 hlasů.

Jednohlasně (15 hlasy) byl zvolen starostou pan Ing. Lubomír Kupka.

Čtrnácti hlasy byl zvolen do funkce místostarosty pan Václav Andrejs.

Těsnou nadpoloviční většinou (9 hlasy) byli zvoleni další 3 členové rady (hlasovalo se podle abecedy): pan Josef Čeněk, pan Petr Ducháček a paní Vítězslava Klůzová.

V nejbližší době budou zvoleny komise a bude vypracován volební plán. Po projevu nového starosty a po přijetí usnesení byla schůze zastupitelstva ukončena.

Ptali jsme se za vás

Položili jsme otázky novému starostovi panu Ing. Lubomíru Kupkovi:

1) Jak se díváte na výsledky komunálních voleb ze dne 24. listopadu 1990?

Volební výsledky byly dostatečně přesvědčivé. Díky volebnímu zákonu nedošlo k vyhraněné převaze žádné z kandidátek a městské zastupitelstvo je složeno z představitelů většiny názorových směrů, které u nás existují.

2) Co podle vašeho názoru ovlivnilo volbu našich občanů?

Občané byli složkou, která posuzovala, vážila a rozhodla o těch, kteří se nejvíce přiblížili potřebám a možnostem reality. V těchto volbách nebyl hlavní význam v tom, že ta či ona strana dostane více hlasů. V posledních volbách dokonce ani nešlo o některý z navržených programů – všechny byly lákavé. Jejich ambice byly úměrné odvaze či troufalosti předkládajících.

3) Co uděláte se členy městského zastupitelstva pro to, abyste nezklamali důvěru voličů?

Je na místě připomenout, že se žádná, i demokraticky zvolená skupina lidí, nemůže zalíbit všem voličům. Válka umožnila čtyřicetiletou vládu seriálových snůlků, vystřídanou několika vzájemně se likvidujícími skupinami bezohledných kořistníků. Toto období se podepsalo naprostým úpadkem ekonomické, technické a ekologické situace v našem státě. Devastace morálních hodnot je ještě patrnější a bolestnější. Pokud se zvolení členové zastupitelstva soustředí na zajištění potřeb města, shledají, že jim scházejí dva základní předpoklady – peníze a nadšení obyvatel.

4) V čem je tedy možno spatřovat kladný význam těchto voleb?

Poprvé po 45 letech mohli svobodně rozhodnout o tom, kdo je bude zastupovat. Tedy ne vládnout! Poprvé za toto období nebyly volby jen nuceným jmenováním. Už v tom je jedna z cest k morální obrodě. V duchu této obrody musí být voličům i zvoleným zřejmé, že jeden bez druhých mnoho nedokážeme. Zastupitelstvo bude vyhovovat tehdy, když se bude moci spoléhat na rozvážnost a spolupráci občanů. Těžko lze však věřit, že za 4 roky je možno odstranit škody desetinásobné doby. Nedokáží to ani ti, kteří tyto škody nadělali a kteří na současnou neutěšenou situaci nejvíce poukazují. Kriticky – jak jinak! A i v tom je vidět význam voleb. Zmizel i strach ze zneužití moci.

5) Je to málo a nebo mnoho?

Jak pro koho a jak to kdo posoudí. Málo je to pro ty, kteří vidí největší štěstí v osobních výhodách. Hodně je to pro ty, kteří stavějí právo nad násilí.

Každý z nás bude muset nést svůj díl odpovědnosti za sebe, za obec i za stát. Zaniká kolektivní nezodpovědnost. V tom vidím největší význam obecních voleb pro současnost.

Děkujeme za rozhovor a přejeme vám i celému městskému zastupitelstvu mnoho zdarů.

POLICIE VE SMIŘICÍCH

Bezpečnostní situace v našem státě není na nejlepší úrovni. I ve Smiřicích začala narůstat kriminalita. Proto ještě MěstNV vyvinul úsilí, aby i v našem městě byla obnovena činnost policejní stanice. Od 27. října 1990 působí v našem regionu 4 policisté se svým velitelem. Na starosti mají zhruba 36 obcí. Hranice obvodu tvoří katastry obcí Hubíles, Smržov, Černožice, Habřina, Jeřičky, Želkovice, Benátky, Čistěves, Lípa, Rozběřice, Všešary, Předměřice n. L. Na tak velký obvod by bylo třeba početní stav policistů zvýšit a zlepšit i jejich materiální zabezpečení.

Policejní stanice je umístěna ve Smiřicích v Palackého ulici v budově kina. Kancelář je v 1. patře. Úřední hodiny jsou od 7,30 do 16,00 hodin. Policisté slouží až do 22 hodin. V ostatní dobu je možno zavolat na okresní správu v Hradci Králové na číslo telefonu 650. V naléhavých případech má tísňové volání telefonní číslo 158. Naše policisty (pokud jsou na stanici!) můžete zavolat na číslech 94 143 a 94 144.

Dozvěděli jsme se, že ve městě i v okolí se rozmáhají drobné krádeže i krádeže v bytech. V neradostné situaci bychom mohli pomoci i my sami tím, že nebudeme dávat příležitost ke krádežím. Výzvou pro zloděje a zlodějčky jsou neuzavřené vchody, sklepy, neuzamčená kola. Měli bychom sledovat pohyb neznámých osob ve svém okolí. Každé upozornění na závadné chování osob pomůže nejen policistům, ale i nám všem společně.

V deníku POCHODEŇ dne 10. 12. vyšel článek VE SMIŘICÍCH SE STŘÍLELO: „Teprve varovný výstřel z policejní zbraně přinutil neznámého pachatele, který nereagoval na výzvy jménem zákona, aby se vzdal. Policisté z místní stanice se dostali na místo včas díky upozornění občanů. Díky smiřickým policistům si pachatel nestačil odnést vyhlédnuté věci.“ (Zkráceno.)

JAKÉ BYLO OVZDUŠÍ VE SMIŘICÍCH?

Měření stavu ovzduší je ve Smiřicích prováděno před budovou Městského úřadu (před radnicí).

	SO ₂	NO _x
období od 1. 9. 1990 do 3. 10. 1990	41,0	30,9
období od 3. 10. 1990 do 5. 11. 1990	42,6	27,6

Uvedené hodnoty jsou výsledkem měření průměrných koncentrací a jsou uvedeny v $\mu\text{g}/\text{m}^3$. Používaná metoda spočívá v zachycování kyselých plynů v absorpčním materiálu a následné chemické analýze v laboratořích Státního výzkumného ústavu ochrany materiálů v Praze.

Povolené maxim. hodnoty činí pro SO₂ 150 $\mu\text{g}/\text{m}^3$ a pro NO_x 100 $\mu\text{g}/\text{m}^3$. Při měrném období trvajícím měsíc se uvedené hodnoty násobí koeficientem 0,5. Maximální průměrné koncentrace pak činí pro SO₂ 75 $\mu\text{g}/\text{m}^3$ a pro NO_x 50 $\mu\text{g}/\text{m}^3$.

Václav Klimeš, vedoucí hospodářsko-správního odboru

ČTENÁŘI NÁM PÍŠÍ

Závěr roku je důvodem k zastavení a k zamyšlení. Proto dáváme na stránkách Zpravodaje prostor k vyjádření svých myšlenek a svých vyznání.

Jejich vyprávění je motivováno vzpomínkami na své mládí, na mládí ve Smiřicích a na život v dřívějších Smiřicích – na život DOMA.

Ne vždy jejich myšlenky a vzpomínky souhlasí s našimi. V každé době – také v dnešní – by měla vítězit myšlenka tolerance a myšlenka vzájemného porozumění. Měli bychom se snažit porozumět druhým lidem. Více než pomlouvat, závidět si, osočovat se a nevražit na sebe, měli bychom si navzájem pomáhat. Vánoční čas je k tomu zvlášť dobrou příležitostí.

Do redakce jsme dostali další dopis. Přišel z Prahy a píše se v něm:

„Zasílám vám také jedno smiřická téma. Skládá se ze dvou částí. První je veršovaná a druhá část obsahuje komentáře. Ve svém příspěvku věnuji pozornost i smiřickému kostelu (vždy jsem jej považoval za kostel a ne za kapli). Nejdříve se mi svíralo žalostí srdce, když jsem se dozvěděl, jak kostel chátrá. Sám jsem byl přesvědčen, že k porušení statiky kostela přispělo to, že Labe, které napájelo „ztuhlé kmeny z dřevěných pilotů“, bylo odvedeno jinam. (Poznámka redakce: Statiku kaple mnohem více narušila nevhodně provedená oprava krovů střechy!) Jsem rád, že kostel je nyní zajištěn jinými technickými prostředky a že je postupně restaurován.

Zdravím vás v naději, že vám zaslaný materiál přinese trochu potěšení. Že vás potěší již proto, že na Smiřice a jejich kraj se myslí i jinde než v oblasti Zpravodaje.“

Mikoláš Pácalt:

SMIŘICE

Řekl bys: Městečko o jedné ulici,
kam nikdo nevzkročí, kdo nemusí,
a přece propadl bys málem klamu,
že neměl jsi je v turistickém plánu.

Ode času do času se mění kraj,
co pokrylo se mechem, zaniká,
a obraz červotočem prožraného rámu
se odhazuje do starého krámu.

Než zadržte! Ten obraz zůstane
a jeho barvy věkem půvabné
se oprášený derou ven,
až prorazí chatrným příkrovem.
Někdy jen letmo zříme historii,

(1)

jak doba bleskurychle mívá,
jako je vzdech nad hrobem Smiřických: (2)
Ach kdeže loňský, předloňský je sníh!

Kdysi tu Labe protékalo městem, (3)
a když je vzduly vytrvalé deště,
hlinité vody omývaly chrám,
ale strach o něj nikdy nebýval.

Dnes řečiště je dávno zasypáno.
To aby řeka učiněna splavnou,
za městem určili jí koryto.
Tím kousku dláždění je dobyto.
V tom říčním shonu ale zapomněli,
že voda nejen boří, také tmelí,

že jinak zem pod chrámem sesedá
a zpevní se od léta do léta

jen napájením ztuhlých kmenů. (4)
Tok k dobrému byl a ne vždy k zlému.
Jak tedy piloty nyní nahradit,
jak v tísní času na to jít?

Jsou bytím nebytím vzácného díla,
ať už je číkoli idea zrodila.
Je to kraj Braunů, Brandlů, Pacáků, (5)
kraj lidmi uhnětených zázraků

jak Klaněním tří zanícených králů, (6)
tak štědrostí všech odevzdaných darů,
kde jeden div se vrší na druhý
a předků ožívají zásluhy.

I když je líto zvadlých ramen Labe,
jež za hrází samo sobě vládne,
i když je líto ztracených zátočin
a v mokřinách vláčného rákosí,

když na povrchu luční kalužiny
tenounký led traviček neduživých
předjarním dechem jemným praskotem
probudil vodu, již byl zatopen;

(ta nikdy nebyla tak čistě čirá,
jako když lístky travin probudila)
přece tu kypí živým opojením
starého s novým svářící se dění,

a také potýká se prastaré
s narychlo procezeným odvarem
rozpáleného pádícího světa,
kde věčné s rodícím se v běhu střetá.

Zde duněla půda dupotem mamutů (7)
a praprávěkých lidstva zástupů,
jež podél Labe proti proudu táhly,
než ledu zmar je zmrazil nenadálý. (8)
Byly to doby blízké zániku
a přece z hynoucího plamínku
se život rozhořival silou,
kterou zas rozplodil, co z něho zbylo.

Až do bronzu vtělil své představy, (9)
vytvořil ozdoby, zbraně, postavy

a do ruda svět nový přetavil,
kam člověk pravěký včerejšky sklonil. (10)

Svědkiem všech zvrátů je tu Pardědub, (11)
nevelký vršek sídlišť pradědů.

Věk železa znásobil sílu rolí (12)
a mečem železným potoky krve prolil.

Lužický lid to nebyl jediný, (13)

co platil hřivnou z říčky Dědiny, (14)

a dodnes nad záblesky zlatých spirál (15)
současník své ruce spíná.

Z rozkvětu říše slavných Slavníkovců, (16)
těch prapůvodních našich otců,

je kvádr leckterého hradiště
bratrovražednou krví znečištěn. (17)

Potom již éra starobylých hradů,
nad zemí tvrdou vedla vládu,
kdy často z moci knížecí
se mravy zvrhly ve zvířecí.

Ze zákulisí černých hvozdů (18)
mířily k nám oštěpy hostů.

Tak svorně v mírných vodách Trotiny (19)
se Polák s Čechem brodili.

Do dějin zahřmělo husitské hnutí
s božskými ideami na perutích,
však velmi pozemský měl v rukou meč
i Hradec Králové i Jaroměř. (20)

A znovu z mrtvých křídlo se hnutí
z pobělohorských smutných sutin,
už ne s tou silou, přesto s nadšením
s vidinou zelenou jarního osení.

I v řinčení tereziánských válek, (21)
jichž smyslu lid byl nekonečně dalek,
v popeli dní žířily jiskřičky
a v nich byl stísněn život celičků...

Ten rozbouřil se velkou řekou, kde rozpěněné vlny tekou, až smetou starý špatný svět, ne vždy rázem, ne vždy hned,	(22)	ale řež lítá červencové bitvy přeťala rázem zkrvavené přítmi nesmyslného lidu vraždění přeostrým břitem jeho zázemí: Již nikdy! Kolikrát už nebem hřmělo z hlaholných trub i písní neumělou.
ale už boj nabitý hněvem je do nového bytí vtělen jako bas doprovodné melodie. A tak i trval, tam se vpíjel,		Však znovu řvou vulkány z podzemí nejpalčivější lávou živeny. Rozporuplný nesourodý svět tak málo dává květům možnost kvést.
až doutnající vzňal se troud, když mokvající oblohou se březnová valila mračna a hrom uhodil z nadoblačna:		Jen z času do času v bolestech rodí rod spasitelů prostých rodin, jenž život přináší do hnízda holátkům a modré snáší lidem z oblaků.
Zažehl nové století v tom pořadí už potřetí. Měl by být konec všem strádáním nad širým krajem smiřickým.	(23)	Chceš-li jít svého kraje rodnou cestou, pak veden historie jasnou hvězdou, nasloucháš vlnění, jak proudí čas, jak přežene se vichrem bouřlivák,
Však nad poklidnými vesnicemi smršť válečná rozryla zemi v tom zápolení šestašedesát. Kdo tenkrát zbůhdarma chtěl umírat!	(24)	jak vlny opět do šiku se řadí, táhne se v dál ovocné stromořadí;
Na polích mezi dvěma pevnostmi Smiřice zůstaly jen předmostím,	(25)	jak z trosek zaznívají struny harf, kde polnic svraštělý dech skomíral;
jak rodné zeměkoule oblé tvary rozestřou pastelovou zeleň trávy a živin darem daných člověku v hojnosti plodí z věku do věku.		

Poznámky:

- 1) Zvláště před půlstoletím a dříve měly Smiřice zhruba tuto podobu. V dnešní době po asanaci starších částí města změnily Smiřice svou podobu radikálně řadou sídlišť, přestavbou ulic a převedením labského koryta na východ od města.
- 2) Rod Smiřických vládl rozsáhlým panstvím zhruba na území dnešního Východočeského kraje. Od roku 1544 jim patřilo i Náchodsko. Albrecht Smiřický ze Smiřic (1594–1618, tj. 24 let) byl jedním z účastníků stavovského povstání. Vláda rodu Smiřických skončila po bitvě na Bílé hoře v roce 1620. Poslední vládkyně rodu Smiřických Markéta Saloména odešla s Bedřichem Falckým do Slezska. Po roce 1634 získali Smiřice Gallasové.
- 3) Kdysi Labe opravdu protékalo Smiřicemi pod chrámem Zjevení Páně a kolem zámeckého parku. Převedení toku Labe na východ města souviselo s plánem splavnění Labe až do Jaroměř. Víme,

že tento plán nebyl realizován.

- 4) Stavba smiřického chrámu spočívá na dřevěných pilotách (podobně jako areál kláštera v Plasích). Dokud jsou piloty napájeny vodou, udržují svou tvrdost a pevnost – tvořily tak pevné základy kostela.
- 5) Sochaři bratři Pacákové, původem ze Žirče, zanechali po sobě řadu plastik v severovýchodních Čechách. Byli spolupracovníky a následovníky význačného barokního sochaře Matyáše Brauna. Z dílny J. F. Pacáka pochází dřevěné plastiky sv. Jáchyma a sv. Anny (rodičů P. Marie) ve smiřickém kostele. Dílo Petra Brandla je také dostatečně známé.
- 6) Klanění tří králů – jeden s nejkrásnějších obrazů Petra Brandla. Na něm je zajímavý námět ověnčené lebky mezi hlavami scény Narození Páně. Zřejmě jako protiklad narození a smrti v celku života. Můžeme to srovnat s podobným námětem Böcklina: Autoportrét.
- 7) Doba lovců mamutů asi před 25 000 lety – neměli stálá bydliště, znali oheň – starší doba kamenná. V královéhradeckém museu je uložena z té doby dobře dochovaná kostra mamuta, která byla nalezena v roce 1895 v cihelně ve Svobodných Dvorech těsně u Hradce Králové.
- 8) Následovala poslední doba ledová, kdy vyhynuli mamuti.
- 9) Období lužické kultury spadá do doby bronzové z let 1300–1200 před Kr.
- 10) Také sem patří název „Lid popelnicových polí“, jichž se nachází mnoho v okolí Hradce Králové. Tento lid přišel z oblasti dnešního Slezska a znal dobře zpracování bronzu.
- 11) Lužický lid byl dobře organizován ve kmeny. Stavěl opevněná sídliště na vyvýšených místech. Také na východě od Smiřic na vršku Pardědub (u Skalce).
- 12) Doba železná asi kolem roku 1000 př. Kr.
- 13) Lužický lid, který žil v našem kraji, znal už i rýžování zlata. Rýžování zlata se později věnovali i Keltové a Slované.
- 14) Zlato se rýžovalo zejména v povodí říčky Dědiny (starý název Zlatý potok), která se vlévá u Třebechovic do Orlice.
- 15) Zlaté dráty stočené do spirál se našly v samotném Hradci Králové pod dlažbou. Našly se i v jeho okolí zvláště směrem k Jaroměři.
- 16) Panství Slavníkovců bylo rozsáhlé. Vzniklo z kmene Východních Charvátů a v době úmrtí knížete Slavníka (981) a jeho choti Střezislavy (987) pocházející z kmene Zlíčanů. Centrum panství bylo v Libici nad Cidlinou. Na severu sahalo po Kladsko, na východě po Litomyšl, na jihu po jihočeské Doudleby a na západě ke Kouřimi, kde se stýkalo s panstvím přemyslovským (Zlíčané mezitím podlehli Přemyslovcům). Boleslavovi II. (967–999) vyhovovalo soupeření Vršovců a Slavníkovců, zvláště když moc Slavníkovců pod Soběslavem, knížetem Libickým, stoupala (Soběslav dokonce razil v Malíně stříbrnou minci s nápisem Malin civitas). V roce 995 byl rod Slavníkovců Vršovci vyvražděn.
- 17) Vršovci byli vyvražděni z podnětu knížete Svatopluka (1107–1109) v roce 1108 na hradě Vratislavově (dnes jen archeologické zbytky u Vysokého Mýta).
- 18) To bylo za knížete Vladislava I. (1109–1117), kdy Boleslav Polský chtěl dopomoci na trůn knížeti Bořivojovi II. Vtrhl proto do Čech. Nepozorovaně se dostal až ke Chlumci nad Cidlinou. K bitvě došlo v roce 1110 u říčky Trotiny u Smiřic.

- 19) Říčka – potok Trotina dala název vesničce na východ od Miletína a osadě u Rodova.
- 20) Vedoucím husitského hnutí v kraji byl Hradec Králové (zvaný Malý Tábor), kde působil kněz Ambrož. S Hradcem Králové sympatizovala i okolní města – tedy i Jaroměř.
- 21) Válka proti Marii Terezii (1740–1780) o rakouské dědictví připravila české království o Kladsko a o Slezsko.
- 22) Vznikla řada selských povstání – roku 1628 na Opočensku, roku 1680 na Broumovsku a roku 1775 se „selským gubernem“ ve Rtyni v Podkrkonoší. Víme, jak hlavně i to poslední, skončila – krutým potlačením. Dnes už jen postava sedláka s kosou od Jakuba Obrovského připomíná jak „dopadli sedláci u Chlumce“ dne 25. března 1775.
- 23) Povstání upozornila vyšší vládnoucí kruhy na nutnost reforem, které na sebe nenechaly dlouho čekat – za Josefa II. (1780–1790) bylo zrušeno nevolnictví.
- 24) V příštím roce bude oslaveno 125. výročí krátké a krvavé bitvy v červenci 1866 mezi Rakouskem a Pruskem. Zahynul zde i bratr lékárníka Jana Hellicha z Poděbrad Jindřich. Byl i synovcem Josefa Vojtěcha Hellicha, který jako malíř namaloval obraz sv. Jana Křtitele v holohlavském kostele.
- 25) Josefovská a hradecká pevnost byly sice dobře stavěné. Dosud se o tom můžeme při prohlídce josefovských hradeb přesvědčit. Bitva v roce 1866 však ukázala, že však nejsou k ničemu, protože nepřítel je může snadno obejít. V josefovském kostele je mramorový památník maršála Mauricia Lasciho a na průčelí kostela je děkovný nápis: Josephus II. (secundus) Aug(ustus) Mauritio Lasci de tutissimae arcis fundadae consilio et loco anno MDCCLXXXVII. Česky: „Josef II., Vznešený, Mauriciovi Lascimu za radu a místo k založení nejbezpečnější pevnosti roku 1787.“ Pevnost se ukázala k nepotřebě.

---ooo0ooo---

Dlouho jsem uvažoval o tom, zda vám mám zaslat svou práci. Chtěl jsem v ní uchovat obraz starých Smiřic z doby, kdy ještě Labe protékalo městem. Jsem rodákem z Černožic a speciálními studiemi jsem se stal orientalistou Dálného východu. Minul jsem se tak vlastně povoláním, protože jsem naopak velmi záhy pěstoval epickou i lyrickou poezii. Poezii se věnuji dodnes a uplatňuji ji v básnických překladech z korejštiny. Osud zažene člověka mnohdy do naprosto odlehlých končin. Smiřické dějiny mi byly blízké proto, že ve Smiřicích jsem chodil jeden rok do školy.

Přál bych si, aby moje práce, kterou jsem pojal s jistým emocionálním vztahem k vašemu sympatickému městu, byla vyjádřením přání k úspěšnému dalšímu rozvoji tohoto města. Zdravím všechny, kteří se přičiňují o zdárný rozvoj města.

Ten Mikoláš Pácalt u názvu básně je jen pseudonym, který jsem dříve používal. Převzal jsem jej od svého dědečka, který byl kovářem a do jisté míry i písmákem.

(ap)

taré pověsti smiřické

*Všky letí kolem nás. Sen se stává skutečností, románs—
nost historií. Zázitek se stává vzpomínkou, pamětníci
umírají a historikům pak zbývají pouze staré kroni—
ky a dohady nad věcmi předkům zcela sřejnými.*

Zima je už tu. Nastává doba dlouhých zimních večerů, které nám v rodinách nyní nejčastěji vyplňuje televize a někde už i video. Dříve lidé „drživali černou hodinku“ – nesvítilo se a za mihotavého světýlka z kamen, kde praskala smolná polínka, se vyprávělo.

Probíraly se rodinné starosti, současné události a někdy se i docela vážně hovořilo o strašidlech. Velmi často ti starší vyprávěli mladým to, co slýchávali od svých rodičů a prarodičů z historie. Ústním podáním se z generace na generaci přenášely poznatky z dávnější a dávné minulosti.

Postupem času se při vyprávění tu něco přidalo nebo jinde něco ubralo. Vznikaly místní legendy – pověsti. Dnes už jen velmi těžko poznáme, jak dalece odpovídají skutečnosti. Někdy však přece obsahují zrnko pravdy – mohou nás seznámit s historickými událostmi nebo skutečnostmi.

Vybereme několik legend z okolí Smiřic a ponecháme tentokrát na čtenáři samotnému, aby si vybral „zrno od plev“.

- V Číbuži kdysi zemědělec oral pole a najednou se i s kravkami propadl do podzemní chodby. Byla to chodba, která měla vést až na smiřický zámek!
- Když už je řeč o podzemní chodbě, jedna pověst říkala, že podzemní chodba vedla ze smiřického zámku až do Josefova (dříve Vodní Ples, který patřil do roku 1780 ke smiřickému panství – podzemní chodba zde těžko mohla být, ale cesta ze Smiřic k Plesu určitě vedla).
- Jedna legenda dokonce tvrdila, že podzemní chodba vedla do Josefova až z Hradce Králové.
- Na konci Hubílesa je kamenný kříž, na kterém se dalo rozeznat vyobrazení sekery a cepu. Podle vyprávění starších lidí se zde měli utkat zobrazenými zbraněmi dva muži. Oba měli zahynout. (Autor článku neví, zda se bili o sličnou děvku nebo pro majetek.)
- Mezi Hubílesem a Číbuží se říkalo V rybníkách – rybník zde býval – a velký.
- Hubíles měl ve znaku dřevorubce při práci. Na místě obce býval kdysi les. Aby zde mohli bydlet, nejdříve hubili les – proto Hubíles (někdy také Hubílesy).
- Nejstarší pamětníci Hubílesa věděli, za který keř si odskočil za potřebou císař pán, který zde byl na vojenských manévrech.
- Vedle silnice z Číbuze do Smiřic (vedle mostů – nyní je zde už jenom pole!) bývala dříve dvě jezírka. Jedno z nich se jmenovalo Bezedňák. Okolní stromy vrhaly stíny na vodní hladinu a pohled do tmavé vody přesvědčoval o tom, že je zde velká hloubka. A jsou tu hned dvě legendy: Jedna vysvětlovala, proč se v Bezedňáku udržovalo stále dost vody. Bezedňák byl pod zemí propojen přímo s Labem (myšlenka podzemních chodeb bývala kdysi hodně rozšířená!). Druhá legenda dokazovala velkou hloubku Bezedňáku takto: jednomu hospodáři se splašili koně. Vjeli do

Bezedňáku, kde se ztratili i s hospodářem i s vozem.

- Na druhé straně Smiřic u cesty do Habřiny je skupina stromů a kříž. Podle legendy zde mělo být popraviště.
- Chlomek u Habřiny byl zalidněn v 10. až 11. století kmenem Charvátů. V době velkého hladomoru zde lidé přidávali do chlebové mouky i hlínu, aby se „nasytili“. Podobně to prý dělali i obyvatelé Smržova.
- V lesích u Habřiny byly dvě studánky. Jedna se jmenovala Stříbrná. Druhý pramen se jmenoval Vražba. Tento název prý pochází až z pohanských dob a znamená kouzla, čáry i věštby.
- Od Baltu přes náchodskou Branku vedla mezi Rodovem a Habřinou přes Račice až ke Praze stará formanská cesta. Tak jak to tenkrát chodilo, v hlubokých úvozech a v lesích nebyla tato cesta bezpečná. (Historie se opakuje – i dnes není všude bezpečno!) Zeman Vřešťovský coby lapka zde přepadal formanské vozy, obíral je o zboží i o peníze. O lup se dělil se svými kumpány. Čeleď z rodovské tvrze tento úsek cesty hlídala v místě zvaném Na bráně. Dávno už tu není tato cesta a dávno už tu není uvedená tvrz.
- Na kopci u Vlkova je obelisk. Tvrdívalo se neprávem, že označuje střed Evropy.
- Už několikrát bylo uvedeno, jak vznikl název Holohlav. Uvedme si, jak měl vzniknout název Černožic. Kdysi zde měli bydlet lidé se špinavýma – černýma nohama. Proto nejdříve Černo-nohy – později Černo-nožice a nyní Černožice.
- V tomto čísle ještě něco přímo ze Smiřic. I ve Smiřicích býval pranýř! Protože byla vyžadována mravopoctnost, prohřešky proti ní byly rychtářem, vrchností i spoluobčany přísně kárány. Žena, která se provinila, musela stát na pranýři a volat „Vítám vás do kostela, já jsem se dopustila“. Lid mohl tuto ženu hanobit.

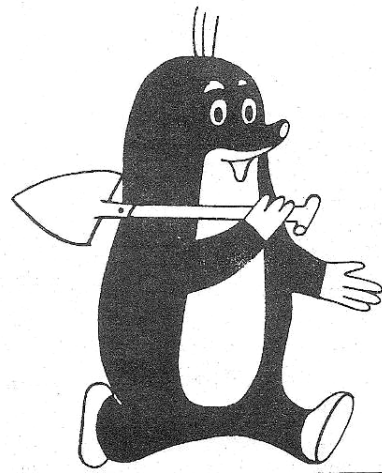
---ooo0ooo---

Vážení čtenáři, seznámili jsme vás s některými legendami hlavně z okolí Smiřic. Pokud byste také nějakou znali a měli chuť nám ji napsat, budeme rádi. Uveřejnili bychom ji v dalším pokračování Starých pověstí smiřických.

V roce 1975 Smiřice oslavovaly 700 let svého trvání. Opravdu nemají Smiřice delší historii?? Jak vznikl název Smiřic?? To jsou otázky, na které se pokusíme odpovědět v dalším čísle Zpravodaje na základě studií, které pro nás ve starých letopisech provedl náš stálý spolupracovník pan Jaroslav Mach z Černožic. Seznámíme vás i s archeologickými nálezy z Rodova.

(hr)

KOUŤEK PRO DĚTI

- Kolem Labe žijí labužníci.
- Klíště může napadnout člověka, ale i jiný dobytek.
- Klaun v cirkusu byl směšný, protože byl pomalovaný skoro jako naše sousedka.
- Já nejsem člověk, já jsem ještě kluk.
- Člověk se vyvíjel dlouho, ale i dnes se ještě musí učit, z čeho je vlastně složený.
- Zdraví si šetříme, jinak bychom neměli ve stáří s čím marodit.
- Na dálkovém pochodu jsem ještě nikdy nebyl, protože naši mě posílají pouze pro pivo.
- Když se tatínek po vánocích váží, není vhodné být v jeho blízkosti. Je trénovaný a jeho ruka jen málokdy mine cíl.

Životní jubileum....

Dne 7. listopadu 1990 oslavil úctyhodných 70 let života člen naší tělovýchovné jednoty SOKOL pan

BOHUMÍR ŠMEJDA

Je pro nás příkladem aktivního sportovce – sportovce od mládí až do pokročilého věku. Nejdříve pracoval v Sokole. Po sjednocení tělovýchovy zastával různé funkce v kuželkářském oddílu i ve výboru tělovýchovné jednoty. Ve výboru pracuje doposud. Jako cvičenec se zúčastnil vystoupení na letošních spartakiádních slavnostech v okrese i v Praze. To svědčí nejlépe o jeho dobré fyzické kondici opravdového sportovce.

Pevné! zdraví do dalších aktivních let přeje a za práci vykonávanou pro smiřickou tělovýchovu děkuje

výbor TJ Sokol Smiřice

Ing. Milan Plšek, předseda

Před více než čtyřiceti lety byl zrušen SOKOL na jeho tradici postupně navázal svaz ZRTV (základní a rekreační tělesné výchovy). Noví nástupci se stále hlásili k odkazu spoluzakladatele Sokola Dr. Miroslava Tyrše, což bylo v uvedenou dobu mnohým trnem v oku. Obdobně se tak stalo i ve Smiřicích, kde obětaví Sokolové nadále věnovali spoustu volného času ve prospěch rozvoje zdraví a tělesné zdatnosti člověka.

Vraťme se však do novodobé historie již výše jmenovaného svazu v našem městě. Oddíl (později odbor) ZRTV byl začleněn do Tělovýchovné jednoty Sokol Smiřice a dodnes tvoří její nedílnou součást spolu s tenisty, turisty a kuželkáři. Zákonitě i on prošel za léta působnosti určitými fázemi „krize“ a „konjunktury“.

Před čtyřmi roky došlo k přílivu mladé krve. Tím došlo k částečné reorganizaci a omlazení cvičitelského zázemí. Od tohoto okamžiku se nám daří i přes některé problémy zajišťovat cvičení pro široké věkové spektrum našich občanů. Každoroční sezóna pro nás začíná říjnem a končí až v květnu následujícího roku. V období „prázdnin“ se snažíme alespoň pomoci ostatním oddílům nebo městu brigádami. Všechno bychom nezvládli bez dobré party cvičitelů, kteří se bezplatně v rámci svého volného času věnují rozvoji tělesné kondice dětí i dospělých.

Hlavní náš program spočívá v zajištění pravidelného cvičení ve zdejší moderní tělocvičně. Rozvrh hodin je prakticky již několik roků rozdělen pro ženské a mužské složky. Ženské složky mají pro své cvičení vyhrazenou tělocvičnu v pondělí a ve čtvrtek a patří mezi ně:

nejmladší žákyně	1. a 2. třída
mladší žákyně	3. a 4. třída
starší žákyně	5. a 6. třída
nejstarší žákyně	od 7. třídy výše
ženy	

Muži cvičí také dva dny v týdnu – cvičí v úterý a v pátek a mezi mužské složky patří:

mladší žáci	1. a 4. třída
starší žáci	5. až 8. třída
muži	

Cvičení ženských složek zabezpečují v letošní sezóně cvičitelky: Vořechovská, Schillerová, Řenčová, Kvapilová, Bečková, Nešporová, Baboráková, Ibrmajerová, Jágrová, Janderová a Bočková.

Mužské složky vedou letos tito cvičitelé: Hojdík, Plšek, Svoboda, Ryšavý, Jandera, Provazník st., Bečka, Knittel a Kundrt.

Letošní sportovní sezónu jsme obohatili hodinami cvičení rodičů s dětmi, žen se zaměřením na aerobik, jógu, volejbal a zavedli jsme i cvičení pro starší ženy. Muži se rozdělili podle zájmu na volejbal a na sálovou kopanou (nohejbal). Bylo by nespravedlivé nepřipomenout při této příležitosti cvičitele, kteří se již aktivně nezapojují, ale odvedli velký kus práce – např.: Košek, Malý F., Moník, Bayer, Chlupatá, Provazník M. a další.

Mimo základní náplň své činnosti zařazujeme pro zpestření i některé doplňkové akce. Jednou z nich je i „Mikulášská besídka s nadílkou“ pro děti. Při této akci se mohou rodiče přesvědčit o dovednosti svých ratolestí. Dospělí si mohou změřit své síly při „Tradičním koulení“, které pořádáme ve spolupráci s oddílem kuželkářů.

Celkovou rekapitulaci naší práce provádíme každoročně na výroční schůzi v kavárně Labe. V celém přehledu akcí není možné zapomenout na nácvik hromadných vystoupení. Zajištění skladeb mužů a žen se stalo v našem odboru již tradicí. Např. v roce 1990 se konala hromadná cvičení v hradeckém okolí v následujících místech:

27. května 1990	v Novém Bydžově
3. června 1990	v Třebelohovicích p. O.
16. června 1990	v Hradci Králové
17. června 1990	ve Voděradech
23. června 1990	v Kostelci n. O.

Vyvrcholením hromadných cvičení byly Tělovýchovné slavnosti svazu ZRTV na Rošického stadiónu v Praze 29. června až 1. července 1990. V programu veřejného cvičení v Praze vystoupili i příslušníci Sokola ze zahraničí. Tělovýchovné slavnosti byly zakončeny sokolskou veselící na Slovanském ostrově. Z naší jednoty cvičili ve všech uvedených místech muži odboru ZRTV: Jiří Juriček, Pavel Hojdík, Václav Klimeš, František Malý, Ing. Milan Plšek, Ing. Tomáš Potůček, Jiří Sladký, Vlasta Svatoň a Bohumír Šmejda.

Sokolské hnutí navazuje na staré tradice. Zahajovací akci velkého významu uspořádala Československá obec sokolská v Praze 15. července 1990 ve sportovní hale v Parku kultury. Bylo uspořádáno sokolské setkání. Z naší jednoty se setkání zúčastnili bratři: Plšek, Sladký, Svatoň, Šmejda, Hojdík a Juriček. Toto sokolské setkání ukázalo, že Sokol „nesedí“, ale už začíná „létat“.

Všechny organizační záležitosti spolu s ostatními problémy se snažíme řešit na schůzkách cvičitelů a pětičlenného výboru. Výbor pracuje prakticky již čtyři roky ve stejném složení. Pouze v loňském roce došlo ke změně náčelníka u mužů, kde J. Provazníka nahradil P. Hojdík. Další obsazení funkcí: předseda – Luděk Jandera, náčelnice pro ženy – Ema Baboráková, hospodářka – Věra Kvapilová a jednatelka – Zdeňka Dvořáková.

Jsem rád, že alespoň touto cestou mohu poděkovat všem, jmenovaným i nejmenovaným cvičitelům i členům výboru, za jejich obětavou práci. Poděkování patří i bývalým bratrům sokolům, v jejichž slépějích se dnes snažíme pokračovat. Mnozí z nich zůstali čestnými členy odboru ZRTV: Rudolf Malík, František Mach, Jan Vašíček, Josef Jech, J. Preclík aj.

V závěru dovoluji, abych apeloval prosbou na všechny dospělé příznivce sportu: Přijďte a pomozte nám! Uděláte něco pro své zdraví a zdraví svých dětí!

Sportu zdar!

Ing. Luděk Jandera, předseda odboru ZRTV

INZERTNÍ PŘÍLOHA

PROVÁDÍM OPRAVY

osobních i užitkových vozidel,

opravy: - startérů

- alternátorů

- dynam

- regulátorů

- veškeré závady elektr. zařízení

provádím montáže: - autorádií

- antén

- tažných zařízení

Pro podniky od 1.1. 1991 i na faktury.

František R E J E N T – autoelektrikář

Na lávkách 132

Holohlavy

PŘIJÍMÁME INZERCÍ

všech soukromých podnikatelů

a podniků. Své inzeráty přihlašujte na

Městském úřadu ve Smiřicích.

Poplatek za uveřejnění inzerátu se

vyměřuje podle plochy a podle

provedení. Je možno reprodukovat

i černobílé kresby. Můžeme uveřejnit

i fotografii – ta je dražší. Inzerát této

velikosti přijde v jednom čísle na 15,-

Kčs.

Právě probíhají soudní rehabilitace nespravedlivě odsouzených občanů z období padesátých let. Podle zákona o soudní rehabilitaci č. 119/90 Sb. byl smiřický občan pan Jaroslav Špryňar, nar. 7. 1. 1898, povoláním truhlář, rozhodnutím Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. srpna 1990 plně rehabilitován. Rozhodnutí nabylo právní moci 11. 11. 1990.

Milan Špryňar

Po uzávěrce: starostou sousedních Holohlav byl dne 10. prosince 1990 zvolen pan Miroslav Hlav a . Zástupcem starosty byl tajným hlasováním zvolen pan Holeček.

Pro naše čtenáře:

Po dohodě se smiřickým i s holohlavským starostou vám můžeme sdělit, že je možno i pro příští období počítat s tím, že s malými změnami (možná i s určitou změnou ceny!) bude Zpravodaj vydáván i nadále. Byly by zde uváděny zprávy, týkající se Smiřic, Rodova i Holohlav. Protože nechceme zbytečně vyhazovat peníze, využijeme i pro příští 2 až 3 čísla stejných desek pro Zpravodaj.

Vážení čtenáři,

v tomto čísle se nám už více nevešlo. Pokud dostanete toto číslo před vánocemi, přejeme vám příjemnou vánoční pohodu v kruhu svých nejbližších. V každém případě vám přejeme vše nejlepší do nového roku. Doufejme, že se nám podaří překonat úskalí privatizací, tržní ekonomiky a dalších nepříjemností. Věříme všichni tomu, že na konci roku 1991 bude perspektiva našich obcí i celého našeho státu nadějnější. Na shledanou nad stránkami našeho Zpravodaje!

ZPRAVODAJ Smiřic a Rodova – Holohlav

Vydává Městský úřad ve Smiřicích

Odpovědný redaktor: Miroslav Volák

Grafická úprava: Růžena Knapová, Milena Seidlová

Vychází nepravidelně 5x ročně.

Příspěvky zasílejte na adresu Městské kulturní středisko ve Smiřicích.

Tiskne AGRODAT Nové Město nad Cidlinou – 1491/90

Náklad 650 výtisků. Cena jednoho výtisku 3,– Kčs.

Uzávěrka 1. čísla roku 1991 10. února 1991.